

Sygn. akt II KK 237/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 września 2014 r.,
sprawy **D. F.**

oskarżonego z art. 222 § 1 k.k. art. 226 § 1 k.k.

na posiedzeniu w przedmiocie spełnienia formalnych warunków dopuszczalności
kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 października 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w
W.

z dnia 18 stycznia 2013 r.,

postanowił

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.
pozostawić kasację obrońcy oskarżonego bez rozpoznania;**
- 2. na podstawie art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.
obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2013 r., sygn. akt ... 90/12 Sąd Rejonowy w W.
na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył na okres
próby 2 lat postępowanie karne przeciwko D. F. o zarzucane mu występki z: art.
222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k., na podstawie art. 67 § 2 k.k. oddał go na czas
trwania okresu próby pod dozór kuratora, na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art.
72 § 1 pkt 2 i 5 k.k. zobowiązał go do przeproszenia pokrzywdzonych

funkcjonariuszy Policji w formie pisemnego oświadczenia w terminie 1 miesiąca od dnia prawomocności wyroku oraz do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 49 § 1 k.k. zobowiązał go do uiszczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł.

Wyrok ten zaskarżyli oskarżony i jego obrońca, ale Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 4 października 2013 r., sygn. akt ... 636/13, uznał wniesione przez nich apelacje za oczywiście bezzasadne i zaskarżony nimi wyrok utrzymał w mocy.

Ten wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła kasacją obrońca D. F. i zarzuciła w niej temu orzeczeniu:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku:

a) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na ukształtowaniu przez Sąd swojego przekonania na podstawie przeprowadzonych dowodów, jednakże bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, poprzez oparcie ustaleń jedynie na części materiału dowodowego niekorzystnego dla oskarżonego, mimo istnienia sprzeczności między poszczególnymi dowodami, z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego m.in. z jego wyjaśnień, które Sąd bezpodstawnie uznał za nielogiczne i wewnętrznie niespójne, ponadto, Sąd nie uwzględnił dowodu z karty ewidencyjnej dotyczącej pobytu oskarżonego w S. na okoliczność jego obrażeń, których doznał na skutek dostania gazem w twarz. Korelują z tym zeznania w charakterze świadka E. F., która zeznała „jej syn po powrocie do domu miał zaczerwienione oczy, zaś na koszuli miał żółtawo-różowe ślady, przypominające rozwodnioną krew. Ponadto uskarżał się na ból kręgosłupa i miał problemy z chodzeniem w postaci utykania na nogę”;

b) art. 5 § 2 k.p.k. polegające na nie rozstrzygnięciu wątpliwości na korzyść oskarżonego, co doprowadziło do wydania orzeczenia skazującego, brak uwzględnienia wniosków wynikających z opinii biegłego psychologa, z której wynika, iż oskarżony był w chwili czynu w stanie wyłączającym możliwość przypisania mu winy;

c) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na obdarzeniu wiarą świadków: policjantów K. Z. i A. P. bez uwzględnienia okoliczności, iż ich zeznania są subiektywne i jednostronne, oraz poprzez nieuzasadnienie dlaczego zeznaniom tym Sąd dał wiarę. pomimo ich wewnętrznych sprzeczności oraz sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, w sposób dowolny Sąd I instancji uznał, iż zeznania świadka E. F., która widziała syna po zdarzeniu nie miały znaczenia dla ustalenia przebiegu interwencji policjantów w dniu 26 grudnia 2011 r.;

d) art. 424 §n 1 pkt 1 k.p.k. poprzez brak dokładnego wskazania. na jakich dowodach oparł się Sąd uznając winę oskarżonego oraz istnienie przesłanek przemawiających za wydaniem wyroku skazującego oraz na jakiej podstawie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, oparcie się na poszlakach;

e) art. 6 k.p.k. poprzez dokonanie personalnej oceny obrońcy oskarżonego w uzasadnieniu Sądu II instancji, wyrażającej się w słowach o negatywnym wydźwięku;

2. rażąco naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia:

a) art. 25 § 1 k.k. poprzez nieuwzględnienie, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona obrony koniecznej względem niewłaściwie zachowujących się funkcjonariuszy publicznych, którzy dokonali bezpośredniego, bezprawnego zamachu na osobę oskarżonego, narażając na uszczerbek jego zdrowie oraz prawo do poczucia bezpieczeństwa poprzez bezprawne użycie gazu wprost w twarz oskarżonego, wobec czego oskarżony nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa;

- na wypadek nieuwzględnienia powyższego zarzutu, zarzuciła obrazę:

b) art. 222 § 2 k.k. poprzez nieuwzględnienie, że zachowanie oskarżonego było wynikiem niewłaściwego zachowania funkcjonariuszy publicznych w postaci obelżywych wypowiedzi, użycia gazu wprost w twarz oskarżonego;

c) art. 222 § 1 k.k. poprzez nieuwzględnienie, iż okoliczności niniejszej sprawy nie pozwalają na przyjęcie przez Sąd, że doszło do naruszenia

nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego w związku z pełnieniem obowiązków służbowych;

d) art. 226 § 2 k.k. poprzez nieuwzględnienie, że zachowanie oskarżonego było wynikiem niewłaściwego zachowania funkcjonariuszy publicznych w postaci obelżywych wypowiedzi, użycia gazu wprost w twarz oskarżonego;

e) art. 226 § 1 k.k. poprzez nieuwzględnienie, że okoliczności przedmiotowej sprawy nie pozwalają na przyjęcie przez Sąd, iż doszło do znieważenia funkcjonariusza publicznego podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych i wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi Rejonowemu w W., względnie uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;

- w przypadku nieuwzględnienia wniosku z pkt I wniosła o zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art. 222 § 1 na art. 222 § 2 k.k. oraz zmianę z art. 226 § 1 k.k. na art. 226 § 2 k.k., a w konsekwencji odstąpienia od wymierzenia oskarżonemu kary.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o pozostawienie jej bez rozpoznania z uwagi na jej niedopuszczalność z mocy prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W stwierdzonych w sprawie okolicznościach kasację obrońcy oskarżonego należy pozostawić bez rozpoznania.

Stosownie do treści art. 523 § 2 k.p.k. – nie nasuwającej żadnych wątpliwości interpretacyjnych – kasację na korzyść strona (art. 520 § 1 k.p.k.) może wnieść jedynie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, kończącego postępowanie, w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. To ograniczenie we wnoszeniu przez stronę kasacji nie dotyczy – z mocy § 4 art. 523 k.p.k. - takiej, którą wniesiono z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Regulacja ta oznacza, że – z mocy prawa – nie jest dopuszczalne wniesienie kasacji na korzyść oskarżonego od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, gdy to postępowanie warunkowo umorzono, chyba, że

w tej kasacji strona powołała się na bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia wskazaną w art. 439 k.p.k. Spełnienie tego ostatniego warunku skutkuje dopuszczalnością kasacji także i od takiego wyroku sądu odwoławczego.

Obrońca oskarżonego D. F. w rozpoznawanej kasacji nie podniosła jednak w ogóle uchybienia, które stanowiłoby jedną z wskazanych w art. 439 k.p.k. tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, pomimo, że tą skargą zaskarżyła prawomocny wyrok sądu odwoławczego, utrzymujący w mocy orzeczenie sądu I instancji o warunkowym umorzeniu postępowania.

Stąd też – w tych warunkach – kasację tą należało uznać za niedopuszczalną z mocy prawa i jako taką, stosownie do przywołanych na wstępie przepisów, pozostawić bez rozpoznania.

Tym samym Sąd Najwyższy zwolniony był też i od rozważania czy in concreto wspomniane uchybienia z art. 439 k.p.k. w ogóle zaistniały. Przepis który obliguje sąd kasacyjny do rozpoznania kasacji także w tym zakresie, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, tj. art. 536 k.p.k., dotyczy jedynie sytuacji w której kasacja ta jest dopuszczalna z mocy ustawy (por. także wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2001 r., VKKN 368/00, OSNKW 2001, z. 3-4, poz. 26).

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść przywołanych powyżej przepisów. Z tych wszystkich względów postanowiono jak wyżej.